

— До чорного лісу не йди, Груффалятко, —
Сказав якось донечці Груффало-татко.

— А що там? Чому? — Там жахлива почвара,
Велика Страшна Кровожерна Мишара.
Вона тебе зловить, вона тебе з'їсть.
Колись я вже був там, непроханий гість.

— Яка ж вона, татку, подібна на кого?
Рогата, хвостата, зубата, стонога?

— Та вже й не згадаю, — сказав доні Груффало,
І голову чудисько скрушно почухало.

— Лиш знаю, що дужа Мишара ота,
Лускато́го й довго́го має хвоста.

Очиська горять, наче жар у вогні,
А вуса — як дроти сталеві, міцні.

Узимку, коли старе чудисько спало,
Мале Груфффалятко занудьгувало.

Хоробрим відчуло себе і завзятим,
Навшпиньки виходить з печерної хати.
І хоч білим снігом усе замело,
До лісу мале Груфффалятко пішло.

Ага! Ого! Тут видно сліди!
Чиї вони? Звідки ведуть і куди?
А он між колодами довга хвостяра!
Там, може, сховалась Велика Мишара?

Та ні — в неї око, мов жар, не палає,
І вусів істота ця зовсім не має.

— Мишара?

— Ні, — каже змія, — біля озера

Мишара їсть ласо груффальське морозиво.